

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Μάρκος (Κεφ. ιε.΄ 43—47 και ιστ.΄ 1—18.)

ΟΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧ. ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«Τολμήσας εισήλθε πρὸς Πιλάτον»

Ὁ Χριστὸς ἀφοῦ ἐκρεμάσθη καὶ ἐθανατώθη ὡς ὁ ἔσχατος τῶν κακούργων ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς ἀτιμίας καὶ τῆς οἰκτιρίας, ἔμενε καὶ νεκρὸς ἀκόμη κρεμάμενος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Τὸ θάρρος εἶχεν ἐγκαταλείψει ὅλους ἐκείνους οἵτινες ὡς μαθηταὶ Του ἀνωσιωμένοι τὸν ἠκολούθουν. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδάου οἱ ὅποιοι ἐζήτουν τὴν τιμὴν τῆς πρωτοκαθεδρίας τῶν θρόνων, οὐδαμοῦ ἀναβαλόνται· ὁ Βαρθαλῆος Πέτρος, ὅστις εἶχεν ὑποσχεθῆ ἄλλοτε πρὸς τὸν Θεὸν διδάσκαλόν Του ὅτι, καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν του θὰ ἐθυσίαζε δι' Αὐτόν, ἀχάθη μέσα εἰς τὸν ζῶπον τῆς δειλίας του, εἰς τὸν ὅποιον τὸν ἔρριψε, μίαν ἀνακαλυπτικὴν ἐρώτησιν μιᾶς παιδείας, κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην νύκτα τῆς δίκης τοῦ Ἰησοῦ, μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀρχιερέως· ὁ ἠγαπημένος μαθητῆς καὶ υἱὸς τῆς βροντῆς, ὁ Θεὸς Ἰωάννης, εἶχε παραλάβει τὴν μητέρα τοῦ Κυρίου εἰς τὰ ἴδια διὰ τὴν περαιτέρω αὐτῆς συντήρησιν καὶ προστασίαν, πλὴν ὅμως καὶ αὐτὸς μαζί· μὲ τὸς ἄλλους μαθητὰς εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ.—Οἱ πάντες τὸν εἶχον ἐγκαταλείψει.—Οὐδεὶς εἶχε τὴν τόλμην νὰ παρυσιασθῆ ὡς ὑπερασπιστῆς, ἔστω καὶ τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ, καθ' ὃν χρόνον εἶχον Αὐτὸν ἐσταυρώσει οἱ ὄμοφυλοὶ Του καὶ τὸν εἶχον ἐγκαταλείψει· καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ οἰκτιροὶ Του. Μία τόλμη λοιπὸν τοιαύτη ἔπρεπε νὰ εὑρεθῆ εἰς ἕνα πρόσωπον τὸ ὅποιον θὰ ἐφαίνετο ἔστω ἔκλον πρὸς ἄλλην αὐτὴν τὴν τραγικὴν περιπέτειαν τοῦ σκληροῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς παρουσιάσθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ. Τοῦτον εἶχεν ὁ Σωτὴρ ἀναγεννήσει πνευματικῶς καὶ ἔκτοτε ὑπῆρχεν αὐτὸς μυστικῶς τοῦ Κυρίου μαθητῆς.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρὸν ἀρχίζει νὰ σκέπτηται ὁ Ἰωσήφ πῶς θὰ ἐλάβανε πλέον ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴν ἐξουσίαν τὸν Ἰησοῦν· ὁ ὁδὸς δὲν εἶχε οὔτε καὶ αὐτὸν ἀκόμη ἀφῆσει τελειῶς ἀνεπηρέαστον.

Ἡ ἀγάπη ὅμως μὴ ἢ εἰλικρινῆς τοιαύτη, ἢ ὅποια γνωρίζει νὰ υπερηφᾶ καὶ νὰ ἀδιαφορῆ ἀκόμη καὶ διὰ τοὺς πλέον τρομεροτέρους κινδύνους, ὀπλίζει τὴν καρδίαν τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, καὶ ὅπως θαυμασίως ὁ Θεὸς Εὐαγγελιστῆς περιγράφει—τολμήσας οὗτος εἰσήλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἤτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ μέγαν τῆς ἀνθρωπότητος μάρτυρα καὶ διδάσκαλον, δὲν ἦτο δυνατόν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη νὰ κρύπτεται μέσα εἰς τὰ ἀφανῆ δάθη τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας του. Ἡ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας ἀναπηδήσασα μεγάλη ἀρετὴ τῆς ἀταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας, κατέκτησε τὸ πρῶτον, τὴν καρδίαν τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὅστις τολμήσας μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του προσανῆ,

κατακλυσμοῦ τρώγοντες καὶ πίνοντες, γαμοῦντες καὶ ἐγκαμιζόντες»,—οὕτως, δυστυχῶς, ἔχουσι καὶ σήμερον οἱ ἄνθρωποι. Φροντίζουσι μόνον διὰ τὸν ἐξωτερικὸν ἐξωραϊσμόν καὶ τὸν ἐξευγενισμόν τῶν ἀλόγων καὶ ἀφύχων ὄντων καὶ οὐδὲν πλέον.

ἤτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Αὐρωτοῦ.

Ἀλλὰ καὶ τί μετὰ ταῦτα δὲν διενήργησεν ἡ ἀρετὴ αὐτῆ τῆς ἀταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας; Αὐτὴ ἐκδηλωθεῖσα ὡς τόλμη ᾗδήγησε τοὺς πρῶτους κήρυκας τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας ἐνώπιον τῶν Καισάρων τῆς Ρώμης, πρὸς τοὺς ὁποίους μετὰ μεγίστης παρρησίας ἐκήρυξαν τὸν Ἰησοῦν Θεόν.

Ἡ ἀρετὴ αὐτῆ τῆς ἀταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας ἀναπηδήσασα νικητρία μέσα ἀπὸ τὴν τέφραν, τοὺς καπνοὺς, καὶ τοὺς ποταμοὺς τῶν μαρτυρικῶν ἀιμάτων τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, κατέβαλε τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς, νικήσασα τοὺς Χριστιανομάχους τῶν αἰώνων.

Ἡ ἀρετὴ αὐτῆ ἐνισχύσασα τοὺς πατέρας τῆς ὀρθοδοξίας ἀνέδειξε τοὺτους νικητὰς κατὰ τῆς κακοδοξίας τῶν αἰρεσιάρχων τῆς ἐκκλησίας μας, ἐν οἷς καὶ τοῦ Ἀρείου, πατρωνος τῶν σημερινῶν χιλιαστῶν, οἵτινες προσπαθοῦσι καὶ σήμερον ἀκόμη μὲ κάθε μέσον νὰ ἀποπλανήσωσι τοὺς πιστοὺς, ἀρνούμενοι τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἰσότητα Αὐτοῦ πρὸς τὸν Πατέρα.

Αὐτὴ ἡ ἀρετὴ τῆς ἀταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας ἀνέδειξε ἐν τῇ ἀνθρωπότητι τοὺς μάρτυρας τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, οἵτινες πολλαχῶς οὐφείλαν αὐτὴν.

Αὐτὴ παρέχει πάντοτε ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου τοῦ πλούτου, τῆς ἡδονῆς, καὶ τοῦ ὕλισμοῦ, τοὺς μεγάλους ἀνδρας τῆς φιλοπονησίας καὶ τῆς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως.

Πόσον ὅμως ὁ ἐκφυλισμὸς καὶ ἡ ἠθικὴ ἀδιαφορία κατέκλυσαν τὰς τάξεις τῆς ὀρθοδοξίας παρὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνον ἄξιε ὁ κόσμος τὴν ἀναγέννησιν του, καὶ κατέστησαν αὐτὰς ὀπισθόροτοι ἀγρόνους εἰς παραγωγὴν τοιοῦτων ἀρετῶν, τοῦτο εἰς πάντα καθίσταται προδήλως φανερόν. ἐκ τῆς ὁσημέραι κλύουσης ἠθικῆς παραλυσίας, λόγῳ τῶν ποικίλων συνθηκῶν καὶ περιστάσεων τῆς σημερινῆς ζωῆς. Μὴ λησμονῶμεν ὅμως ὅτι μέσα εἰς ἄλλην αὐτὴν τὴν κατάστασιν τῆς ζωῆς, μίαν ὑποχρέωσιν ἔχομεν, νὰ ζητῶμεν ὅπως ἐξασκήσωμεν τὴν ἀρετὴν τῆς Χριστιανικῆς αὐτοθυσίας καὶ ἀταπαρνήσεως—Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ μόνον ἀγαθὸν τὸ ὅποιον ὀφείλομεν νὰ ζητῶμεν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ τὴν ἐνίσχυσίν μας δηλαδὴ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀρετῆς ταύτης· καθόσον μόνον δι' αὐτῆς τῆς ἀρετῆς καθιστάμεθα ὄχι μόνον ἄξιοι τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας τέκνα ἀλλὰ καὶ εἰλικρινεῖς ὀπαδοὶ τοῦ Ναζωραίου ἱκανοὶ μέσα εἰς τὸν κόσμον τῆς ἀμφιβολίας τῆς ἀπιστίας, καὶ τῶν διαφόρων αἰρέσεων, νὰ ὁμολογῶμεν καὶ ἐν ἔργοις, καὶ ἐν λόγοις, μετὰ θάρρους καὶ παρρησίας τὴν πρὸς τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν ἀπεριόριστον λατρείαν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὸν λόγον Του. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν πῶς μέσα εἰς τὴν τρομερὰν ταῦτην καταγλιδα τοῦ ἠθικοῦ κλισιοῦ, τῶν ποικίλων μεριμνῶν καὶ θλίψεων τοῦ κόσμου, ἀνδρακλύονται καὶ οἱ Χριστιανικοὶ χαρακτῆρες. Ἡ προστριβὴ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον, δίδει εἰς τοὺς ἀδάμαντας τὴν ἀπαστρέπτουσαν λαμπρότητα καὶ ἀγλήν. Ἡ δὲ ὀρηκτικὴ ταχύτης τῶν χειμάρρων εἶναι ἐκείνη ἣτις ὑποσκάπτει τοὺς ὄραχους καὶ ἀνακαλύπτει τὸν Χρυσόν.